

Jsou dny toužení, dny naplněné neuskutečněním a dny naplněné tichem. Tichem duše, nicneděláním, neaktivitou, nespokojeností se sama sebou. Jsou dny, na které je lepší zapomenout. Vždyť ony dny nám připomínají ztracené vteřiny, minuty, hodiny ...

dobu bez Lásky, chuti jít dál, snahy o roztažení křídel a čekání na příhodný vítr. Protrpíme večer bez dětské naivity a důvěry v budoucnost a vlastní cestu. Těšíme se až skončí, aby ráno přineslo nové zprávy, aktivity, radosti. A ono nic nepřichází.

A tak kolem nás prochází večer za večerem ... dny, týdny, roky. Bolesti se násobí, sny se oddalují až se nám zdají malé a malicherné. Na jejich místo přichází nic. Nejdříve to malé, neznatelné. To nic jednoho večera. Nezáladné, pouze zaplněné televizí, cizími příběhy, cizími bolestmi. A my jsme spokojeni, protože ten večer prožíváme pouze malé nic bez cizích bolestí. Den za dnem se nám ale daří své nic krmit nečinností, odmítáním Lásky, přijímáním pohodlí a strachu z velkého nic. Strachu ze zítřka.

A tak si zvykáme na naše nic, že ani nevidíme, jak se zvětšuje a pohlcuje nás a nakonec my jsme tím, kým se stáváme, kým žijeme a co milujeme. A pokud jsme, žijeme a milujeme nic, pak se jím nakonec stanem. Budeme jednou velké a mocné NIC, a dokážeme velké věci. Ty které jsme si přáli... no... ty ... které to jsou ... někde se nám zatoulaly ... honem ... co jsem to chtěl ... kde to jen ... aha ... už vím ...

A přijde první záblesk, drobný, neznatelný, který se lehoučce prosmykne prasklinkou ve skořápce NIC. Proč jsme to kdysi vlastně chtěli? To je už nezajímavé, už to není důležité. A skořápka se zase pomalu zavírá ...počkej, tak já to zkusím. Nevadí že mne bolí nohy a nemohu

se dlouho na něco upřeně koukat. Počkej, já to zkusím!

A skořápka našeho NIC pláče. Ubývá. Praská. Trpí. A my rosteme. Začínáme mít radost ze včerejšího dne a těšíme se na zítřejší. Večer sedíme u televize, ale nekrmíme NIC, ani to malé nic. Pouze odpočíváme a těšíme se na zítřek. A dny neodchází, večery nejsou delší a delší. Najednou kolem nás vše letí a než se nadějeme, tak jsme smutní, že něco končí – měsíc, rok, život ... ale to nevadí, protože zase něco nového začíná!

Nikdy není pozdě zlomit své nic a začít. Mnohé by o tom mohl vyprávět každý z nás. A je jedno, na které etapě života se nacházíme. Na počátku, na konci, u malého či velkého nic. Každý z nás může povědět, poučit, ukázat a pochopit. Nikdy není pozdě na změnu cesty. A pro změnu není třeba na počátku nic, pouze vlastní rozhodnutí. Slova jako ... nemohu, nemám toto, neumím tohle, nesmím tamto ... jsou jenom povídání o tom, co máme ... máme jedno nádherné a silné NIC. Nemusí to ale ani být kroky velké, stačí neznatelné drobnosti, které prozáří naši duši a rozsvítí ohýnky potěšení uvnitř nás.

A jak to tedy prožívá někdo jiný? Dejme slovo požehnané bytosti o jednom malém novoročním přání snu a hlavně o naslouchání: [Vločky snů](#) od Věry Mičanové.